

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Kunicka
Protokolant:	Sekretarz sądowy Edyta Wołowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 października 2014 r. w Warszawie

sprawy z powództwa **Z. W.**

przeciwko **Bankowi (...) S.A. w W.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. **oddala powództwo**

II. **zasądza od powoda Z. W. na rzecz pozwanego Banku (...) S.A. w W. kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego**

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 listopada 2013 r. (data stempla) skierowanym przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. **powód Z. W.** domagał się uchylenia tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu wykonawczego z dnia 21 maja 2013 r. opatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 24 czerwca 2013 r. oraz ustalenie zgodnie z art. 189 k.p.c., że pozwany w sposób nieprawidłowy wypowiedział umowę kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 16 listopada 2007 r.. Powód wniósł nadto o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód kwestionował prawidłowość tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 21 maja 2013 r. opartego na porozumieniu z dnia 4 marca 2011 r. oraz zasadność wypowiedzenia kredytu z dnia 16 listopada 2007 r. /pозew, k. 3-5 akt/.

W odpowiedzi na pozew pozwany **Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.** wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych / odpowiedź na pozew, k. 116-117 akt/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 listopada 2007 r. powód zawarł z Bankiem (...) S.A. (poprzednikiem prawnym pozwanego) umowę kredytu hipotecznego nr (...). Zgodnie z postanowieniami umowy datą spłaty świadczenia z tytułu spłaty kredytu jest dzień wpływu środków do Banku (§ 11 ust. 1). Z kolei należność z tytułu zaciągniętego zobowiązania niespłacona w terminie określonym w umowie lub w terminie wyznaczonym przez Bank albo spłacona w niepełnej wysokości uznawana

jest przez Bank jako zadłużenie przeterminowane (§ 13 ust. 1). Na mocy § 15 umowy Bank mógł wypowiedzieć umowę w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane albo w razie utraty przez Kredytobiorcę zdolności kredytowej. Zawiadomienia o istnieniu zadłużenia przeterminowanego będącego wezwaniami do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy oraz oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wysłane miały być listem poleconym ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru na adres Kredytobiorcy (§ 16 ust. 1). Wobec braku spłaty zadłużenia przeterminowanego (13 507,43 zł), pozwany w piśmie z dnia 23 września 2010 r. rozwiązał umowę kredytu hipotecznego nr (...) za wypowiedzeniem, którego okres wynosił 30 dni od dnia otrzymania pisma, informując jednocześnie powoda, że z dniem upływu okresu wypowiedzenia umowa zostanie rozwiązana, a powód zobowiązany będzie dokonać natychmiastowej spłaty całości zadłużenia wobec Banku. W dniu 4 marca 2011 r. strony zawarły porozumienie w sprawie spłaty zadłużenia nr (...). W związku z wypowiedzeniem przez powoda porozumienia nr (...) pozwany w piśmie z dnia 27 marca 2012 r. zatytułowanym „Ostateczne wezwanie przedsądowe” wezwał powoda do spłaty całości wymagalnej wierzytelności obliczonej na kwotę 831 698,59 zł. W dniu 12 czerwca 2012 r. strony zawarły kolejne porozumienie w sprawie zadłużenia nr (...). Z uwagi na brak spłaty zadłużenia zgodnie z treścią porozumienia z dnia 12 czerwca 2012 r., pozwany rozwiązał umowę kredytu hipotecznego za wypowiedzeniem, którego okres wynosił 30 dni od daty otrzymania pisma. Na dzień 18 stycznia 2013 r. kwota zadłużenia przeterminowanego wynosiła 21 544,70 zł, a saldo całkowitego zadłużenia powoda wobec pozwanego kwotę 859 897,94 zł. Powyższe wezwanie powód otrzymał 24 stycznia 2013 r.. Na prośbę powoda wyrażoną w piśmie z dnia 20 lutego 2013 r. pozwany wstrzymał wypowiedzenie umowy i termin spłaty zadłużenia przedłużył do 8 marca 2013 r. tak jak wnosił powód. Powód terminu tego jednak nie dotrzymał i po raz kolejny wniósł o przedłużenie terminu spłaty, to jest do 15 marca 2013 r.. Terminu tego powód również nie dotrzymał. Po spotkaniu stron mającym miejsce 3 kwietnia 2013 r. pozwany w piśmie z dnia 19 kwietnia 2013 r. wyznaczył powodowi dodatkowy i zarazem ostateczny termin (3 maja 2013 r.) na zgromadzenie środków dających podstawę do ponownego rozpatrzenia możliwości zawarcia ugody między stronami. Pozwany jednocześnie poinformował powoda, że brak po jego stronie ww. realizacji, skutkować będzie rozpoczęciem działań sądowo egzekucyjnych. Stan zadłużenia względem Banku na dzień 19 kwietnia 2013 r. wynosił 862 762,84 zł. Pismo z dnia 19 kwietnia 2013 r. powód otrzymał 24 kwietnia 2013 r.. Powód ww. należności jednak nie uregulował. W związku z czym na wniosek pozwanego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) w W. K. P. wszczął postępowanie egzekucyjne objęte sygn. akt (...).

dowód: umowa kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 16 listopada 2007 r., k. 11-17 akt; wypowiedzenie umowy z dnia 23 września 2010 r., k. 20 akt; porozumienie w sprawie spłaty zadłużenia z dnia 4 marca 2011 r. nr (...), k. 21-24 akt; ostateczne wezwanie przedsądowe z dnia 27 marca 2012 r., k. 30 akt; porozumienie w sprawie zadłużenia nr (...) z dnia 12 czerwca 2012 r., k. 120-121 akt; wezwanie do zapłaty z wypowiedzeniem umowy z dnia 18 stycznia 2013 r., k. 122 akt; potwierdzenie odbioru, k. 123 akt; podanie z dnia 20 lutego 2013 r., k. 124 akt; pismo z dnia 21 lutego 2013 r., k. 125 akt; potwierdzenie odbioru, k. 126 akt; pismo z dnia 19 kwietnia 2013 r., k. 128, potwierdzenie odbioru, k. 129 akt

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne między stronami oraz powołane dokumenty, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Zeznania powoda słuchanego w charakterze strony Sąd uznał za niewiarygodne, albowiem nie korespondują one z zebranych w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd oddalił wniosek dowodowy z pkt VI pozwu zmodyfikowany na rozprawie w dniu 30 października 2014 r., albowiem dokumenty objęte wnioskiem są w posiadaniu powoda.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne należało oddalić.

W niniejszej sprawie powód wnosił o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.. Zgodnie z powyższym przepisem, dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie

klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. Użyte w cytowanym przepisie „przeciwy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności” oznacza, że dłużnik może powoływać się w pozwie na zdarzenia, które zaszły przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, jak również na zdarzenia zaistniałe pomiędzy powstaniem tytułu egzekucyjnego a nadaniem temu tytułowi klauzuli wykonalności. W wypadku zdarzeń mających miejsce po wydaniu tytułu egzekucyjnego wnoszący powództwo powinien wskazać na wpływ tych zdarzeń na nadanie klauzuli wykonalności. Jeżeli powód-dłużnik powołuje się na zdarzenia zaistniałe przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, to tenże dłużnik ma prawo zaprzeczyć obowiązkowi spełnienia na rzecz pozwanego-wierzyciela świadczenia wskazanego w tytule (zob. T. Żyznowski, Komentarz do art. 840 Kodeksu postępowania cywilnego; Lex). Warto wskazać, że powództwo opozycyjne oparte na omawianej podstawie, jest dopuszczalne, o ile nie występują przeszkody w postaci niedopuszczalności drogi sądowej, powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu.

Tytułem wykonawczym, którego pozbawienia wykonalności żąda powód, jest bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności. W uzasadnieniu powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności powód kwestionował ww. tytuł wykonawczy, wskazując, że wypowiedzenie umowy kredytu hipotecznego nastąpiło z naruszeniem obowiązujących przepisów prawnych, w tym nakładających na pozwanego obowiązek udzielenia powodowi (konsumentowi) szczegółowej informacji. W tym zakresie powód podnosił, że pozwany naruszył art. 5 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym poprzez nieudzielenie powodowi rzetelnej informacji o wysokości zobowiązania kredytowego. W rezultacie według powoda oświadczenie pozwanego o wypowiedzeniu umowy kredytu hipotecznego jest nieważne stosownie do art. 58 k.c..

Zgodnie z zasadami rozkładu ciężaru dowodu, to na powodzie spoczywał ciężar wykazania przesłanek niezbędnych do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. W ocenie Sądu powód nie zdołał jednak udowodnić występowania przesłanek z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c.. Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika bowiem, że powód nie spłacał regularnie należności wobec Banku z tytułu umowy kredytowej, co uzasadniało kierowanie do niego stosownych pism przez pozwanego obejmujących wezwanie do zapłaty z wypowiedzeniem umowy. Zdaniem Sądu w działaniach pozwanego nie sposób dopatrzeć się bezprawności, albowiem pozostają one w zgodzie z treścią postanowień umowy kredytu hipotecznego z dnia 5 czerwca 2009 r. oraz kolejno zawieranych przez strony porozumień w sprawie zadłużenia. Na mocy § 15 umowy pozwany mógł bowiem wypowiedzieć umowę w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane. Nadto nie mogło ująć uwadze Sądu, iż pozwany pozytywnie przystawał na propozycje powoda dotyczące spłaty należności wobec Banku, wyznaczając mu dodatkowe terminy płatności (w tym zaproponowane przez powoda). Wreszcie w ocenie Sądu powód nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów na poparcie twierdzenia o naruszeniu przez pozwanego Banku obowiązku udzielania rzetelnej informacji o wysokości zobowiązania kredytowego. Powyższe przesądzało zatem o bezzasadności zgłoszonego w niniejszej sprawie powództwa i w efekcie implikowało konieczność jego oddalenia, co znalazło swój wyraz w pkt. I wyroku.

Na uwzględnienie nie zasługiwało także żądanie powoda o ustalenie, że pozwany w sposób nieprawidłowy wypowiedział umowę kredytu hipotecznego nr (...) oparte na art. 189 k.p.c., z uwagi na brak ziszczenia się przesłanek określonych w treści tego przepisu prawnego.

Zgromadzone w sprawie dowody jednoznacznie wskazują na ugodowe podejście pozwanego banku do wniosków powoda dotyczących terminów spłaty zadłużenia, a jako niezasadne należy uznać zarzuty powoda, że na skutek kolejnych porozumień podpisywanych z bankiem warunki spłaty kredytu były coraz trudniejsze do realizacji. Podstawową bowiem okolicznością jest, że powód nie spłacał swoich zobowiązań wobec banku w terminach określonych w umowie kredytowej z dnia 16.11.2007, co spowodowało powstanie zadłużenia i uprawnienia pozwanego do wypowiedzenia umowy, a w następstwie żądania spłaty całego zadłużenia, a następnie uzyskania tytułu wykonawczego na nie spłaconą kwotę zobowiązań powoda wobec pozwanego.

Nie można pozwanemu zarzucić wykorzystywania swojej pozycji w negocjacjach z powodem, skoro nawet w toku procesu proponował zawarcie ugody. Zeznania powoda przesłuchanego w charakterze strony nie są wiarygodne,

można jednak z nich wysnuć wniosek o niefrasobliwym podejściu kredytobiorcy do spłaty rat, co wyraża się m. in. w stwierdzeniu powoda, że nie chodził do banku w celu wyjaśnienia przyczyn kolejnych wezwań do zapłaty, nie zwracał się do pozwanego o jakiegokolwiek wyjaśnienia na piśmie. Jest to w ocenie Sądu wyraz niewielkiej dbałości o swoje interesy, tym bardziej, że powód prowadząc działalność gospodarczą powinien mieć wyższe niż przeciętne rozeznanie co do skutków nie wywiązywania się ze zobowiązań.

Powyższe okoliczności powodują, że Sąd uznał powództwo za niezasadne i podlegające oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego w kwocie 7 200 zł zasądzonych od powoda na rzecz pozwanego (pkt II) orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. 2013 r., poz. 490).